

GEEN BESTE DAG VOOR VODOO

JEFF
STRAND

FAQ

Is dit een beetje een goed boek?

Ja, ik denk van wel. Oké, het is niet *Mannen die vrouwen haten*-goed, maar er zijn vervelendere manieren om je tijd door te brengen. Het is in ieder geval beter dan dat ene totale baggerboek dat je een tijd geleden hebt gelezen en waarvan je dacht: Hoe heeft dit ooit uitgegeven kunnen worden? en dat je in de elektrische blender had gepropt, waarbij je een oerkreet slaakte toen je hoorde dat de metalen messen het aan gort sloegen.

Is dit boek absoluut realistisch?

Ja. Het maakt niet uit hoe raar het loopt, hoe gestoord de hoofdpersonen handelen en hoe ver iemand kan doorlopen met een zwaargewonde voet en toch niet doodbloedt, wees ervan verzekerd dat ieder woord in dit boek exact beschrijft hoe de dingen kunnen gaan in het echte leven. Zodra je jezelf hoort zeggen: 'Kom op nou, dat is zo onrealistisch!' besef dan dat je het fout hebt.

Hoeveel mensen zijn er gewond geraakt tijdens het schrijven van dit boek?

Wij schrijvers zijn gevaarlijk. Dat weet iedereen. Ik schat dat er ongeveer elf mensen een optater hebben gekregen, en een van mijn assistenten heeft zijn rug bezeerd tijdens het dragen van mijn koffers met geld. Die arme gast stond er bijna drie kwartier mee in zijn handen, terwijl ik probeerde te kiezen welke kamer de ‘Wauw, kijk eens hoeveel geld ik heb’-kamer zou moeten worden. Dat had ik van tevoren moeten beslissen. Mijn fout.

Staan er dingen in dit boek die ongeschikt zijn voor pubers, of voor hen die ooit graag puber willen worden?

O ja. Alles eigenlijk. Pubers, laat aan geen enkele verantwoordelijke ouder zien dat je dit leest, want ze gaan door het plafond. Ze gaan met hun armen zwaaien en schreeuwen: ‘Dit gaat de maatschappij vernietigen! Kinderen nemen alle slechte dingen die ze in boeken lezen over! Alles is verloren, alles is verloren!’

(Opmerking aan alle bibliotheekmedewerkers: Ik maak maar een geintje. Zo erg is het niet. Oké, het is bloediger dan *Winnie de Poeh*, en ‘klote’ wordt tien keer gebruikt, maar geen van de meest gangbare vloeken wordt gebezigd en niemand gaat in zijn of haar nakie.)

(Opmerking aan de pubers: Of misschien TOCH...?)

Gaat dit boek een serie worden?

Dat weet ik niet. Het hangt ervan af of iedereen aan het einde dood is of niet.

Is dit boek zo griezelig dat ik mezelf 's nachts wakker schreeuw door mijn eigen nachtmerries en ik een aantal weken met het licht aan moet slapen?

Neh.

Heeft dit boek een positieve boodschap voor de lezer?

Niet echt, nee, maar deze FAQ wel. Eet gezond. Zorg dat je genoeg beweegt. Maak je huiswerk. Praat of app niet tijdens een film in de bioscoop. Zing, zelfs als het heel erg vals is. Geef iemand van wie je houdt zomaar een dikke knuffel, zodat ze zullen zeggen: 'Waar was dat voor? Wat heb je gedaan? Moet ik me zorgen gaan maken? Vertel het me!' Verspil geen nitroglycerine. Praat. Niet. Tijdens. Een. Film. In. De. Bioscoop. (Je grootouders hebben die les nooit geleerd, maar voor jou is het nog niet te laat!)

Verder nog iets?

Veel plezier met het boek!

En daarna verder nog iets?

Nee, ik dacht eigenlijk dat mijn vorige antwoord een

mooi punt was om hiermee te stoppen. De toon was lekker opgewekt en je had er zin in om aan het boek te beginnen. Nu ben ik een beetje in verwarring. Geeft niet, ik geef jou niet de schuld, ik zou alleen willen dat we vanaf 'Veel plezier met het boek!' recht het verhaal in waren geschoten, in plaats van door te gaan met deze FAQ, want ik denk dat mensen nu gaan bladeren.

Deed jij dat?

Deed ik wat? Ik begrijp niet precies wat je me vraagt.

Sorry, ik vergat mijn vraag te stellen. Heb je huisdieren?

Ik denk dat we nu een beetje gaan afdwalen. Laten we teruggaan –

Geef antwoord op de vraag!

Twee katten.

Hoeveel vruchtenkwark denk jij dat je in één keer kunt opeten? Stel dat iemand je duizend euro biedt voor twaalf bakken vruchtenkwark. Geen douchebakken, maar van die plastic bakjes waarin ze de kwark verkopen. Gaat je dat lukken?

Veel plezier met het boek!

‘En wat nou als we de lucht uit zijn banden laten lopen en zijn auto saboteren, zodat zijn armen verbrijzeld worden zodra hij onder de motorkap kijkt? Hij kan je geen enen meer geven als hij geen armen heeft.’

‘Lijkt me nogal extreem,’ zei ik.

‘Goed... misschien hoeven zijn armen er ook niet echt áf. Dan zorgen we er alleen voor dat ze niet meer functioneren.’

Kijk, het zit zo met Adam. Ik wist dat hij een geintje maakte, maar ergens diep vanbinnen verdacht ik hem ervan dat hij me meteen zou helpen meneer Klicks auto te saboteren om zijn armen te verbrijzelen als ik hem dat vroeg. Is het erg slecht van me als ik toegeef dat mijn beste vriend mogelijk een tikkeltje psychotisch is?

‘Ik wil niets doen wat destructief is,’ zei ik. ‘En niets waarvoor ik geschorst kan worden. Ik zit al genoeg in de problemen door die één.’

Het grootste deel van mijn leven had ik behoorlijk veel geluk gehad met mijn leraren. Er waren er maar drie

aan wie ik een hekel had. Mevrouw Teeser, van groep 5, was een schreeuwer. Ze schreeuwde om alles. ‘Maak je opdracht af!’ ‘Ga in de rij staan!’ ‘Hou op met je vingernagels aan elkaar vast te lijmen!’ Mijn vrienden en ik hadden het vermoeden dat ze een of andere medische aandoening had, waardoor haar hoofd zich in de loop van de dag geleidelijk aan opblies en dat schreeuwen de enige manier was om de druk eraf te halen. Als ze niet zou schreeuwen, zou haar hoofd ontploffen. Daar hadden we, tot op zekere hoogte, best begrip voor.

In de brugklas hadden we biologie van meneer Greg, die was ongelooflijk streng. Grapjes over zijn achternaam die eigenlijk een voornaam was kon hij niet bijzonder waarderen, wat te begrijpen valt, maar hij behandelde elke minuut van elke les alsof we op het punt stonden kanker te genezen en dat we dat volkomen zouden verprutsen en voor eeuwig verloren zouden laten gaan als we onze concentratie ook maar een fractie van een nanoseconde zouden verliezen. Ik moet toegeven dat toen het schooljaar eenmaal voorbij was, mijn hekel aan hem aanzienlijk minder werd, maar hij was zeker weten niet een van mijn favorieten.

De meeste leraren waren behoorlijk cool, ik wil zelfs zover gaan dat ik juffrouw Rowell uit groep 7 een inspiratiebron voor het leven zou willen noemen.

Zo niet meneer Klick.

Meneer Klick, die in mijn vierde jaar middelbare school geschiedenis gaf, was simpelweg gemeen. Niet op een superstreng ik-wil-dat-je-uitmuntend-gaat-presteren!-manier, zoals meneer Greg, maar op een ik-haat-pu-

bers!-manier. Ik geloof niet dat hij wie van ons dan ook aardig vond. Zelfs mijn vriendin Kelley, die tien haalde, altijd rechtop zat en intelligente vragen stelde zonder in het kontenkruiperige lievelingetje van de meester te veranderen, vond hij niet aardig.

Misschien zou ik ook gemeen en bitter worden als ik dertig jaar geschiedenisles gaf op de middelbare school. Hij was klein van stuk, tenger en dun, met een snor als een struik en een kapsel-met-een-gat-erin. Hij droeg een bril, maar was waarschijnlijk toe aan een nieuwe, want hij kneep zijn ogen altijd tot spleetjes.

Soms, wanneer docenten je een slecht cijfer geven, lijkt het alsof ze boos op je zijn. Of vreselijk teleurgesteld. Een enkele keer walgen ze een beetje van je. Meneer Klick leek altijd verrukt als hij een slecht cijfer mocht uitdelen, en hij zette de leerling dan graag voor paal voor de klas. Hij zou nooit uitroepen: 'Hé, Kelley, hier is je tien-plus!' waar iedereen bij was, maar hij zou zeker zeggen: 'Alweer een vier-min, Seth. Dat verbaast me niks.'

(Ik ben trouwens niet Seth. Ik gebruikte hem alleen maar even als voorbeeld.)

Ik ben Tyler Churchill. Mijn rapport was meestal heel aardig, vol zevens en achten, maar die kwamen daar niet vanzelf. Behalve voor tekenen, waar ik nu eenmaal talent voor had, moest ik voor ieder proefwerk leren tot mijn hoofd letterlijk van mijn romp viel.

(Kelley haatte, haatte, haatte het als mensen het woord 'letterlijk' verkeerd gebruikten, dus ter verheldering: mijn hoofd maakte zich niet letterlijk los van mijn romp door de intensiteit waarmee ik leerde.)

Ik was niet alleen woest op meneer Klick omdat hij boosaardig was. Ik was woest omdat we een bar moeilijk proefwerk kregen, het tweede van vijf proefwerken die elk tien procent van ons cijfer bepaalden, en ik daarvoor geleerd had tot mijn ogen figuurlijk uit mijn hoofd stuiterden. En dan bedoel ik niet dat ik als een lui beest onderuitgezakt de boel had laten versloffen tot de avond ervoor, gevolgd door een met koffie doorwaakte studie-stamp-nacht. Ik bedoel dat ik een hele week op dat proefwerk had zitten zweten. Ik bedoel dat Kelley zei: ‘Zullen we lekker samen gaan chillen?’ en ik néé zei. En dat ik, toen ze vroeg of ik samen met haar wilde leren, wéér nee zei, omdat ik wist dat we dan toch zouden gaan liggen vrijen.

Snap je hoe hard ik voor dit proefwerk had geleerd?

Die vrijdag kregen we het proefwerk en het was een eitje. We waren het lokaal nog niet uit of iedereen liep te klagen over hoe moeilijk het was, vooral Adam, maar ik wist alle antwoorden. Honderd procent goed, schatje! Oké, misschien niet honderd procent, maar toch minstens vijffennegentig. Ik had een fantastisch weekend.

Op een koele februari-maandagmiddag in Florida kreeg ik mijn cijfer terug. Een één.

Nu denk je waarschijnlijk: Hoe dom moet je zijn om zo hard te leren en alsnog alle antwoorden fout te hebben! Heb jij dit boek eigenlijk wel zelf geschreven?

Allemaal onzin. Hij had zelfs geen streep door de antwoorden gezet. Alleen '0/100' en de één bovenaan.

Kelley draaide zich om op haar stoel die recht voor mijn tafeltje stond. 'Wat heb jij?'

Ik vouwde mijn proefwerk dubbel. 'Tweënnegentig van de honderd.'

De rest van het uur voelde ik me kotsmisselijk. Onze volgende lessen waren dezelfde kant op, dus gewoonlijk liepen Kelley, Adam en ik er gezamenlijk heen, maar toen de bel ging zei ik dat ze vast vooruit moesten gaan. Ik liep naar meneer Klicks bureau. 'Waarom heb ik een één?'

Hij keek me met samengeknepen ogen aan. 'Spieken.'

'Spieken?' Waar had hij het over? Behalve zo nu en dan bij een sporadisch potje kwartetten had ik in mijn hele leven nog nooit gespiekt!

'Jouw antwoorden waren precies hetzelfde als die van Donnie, woord voor woord. Heb je daar soms een andere verklaring voor?'

'Ja, dat hij alles van mij heeft afgekeken!'

'Spieken doe je met zijn tweeën. Hij heeft ook een één gekregen.'

'Maar ik heb hem helemaal niet laten afkijken! Het is niet mijn schuld als hij mijn antwoorden overschrijft! Daar kan ik niks aan doen!'

'Hm.'

'Dit is niet eerlijk.'

'Laat dit een les zijn in verantwoordelijkheid nemen.'

Dat zei hij echt. Ik weet het, ik weet het, jij bent minstens zo verontwaardigd als ik, toch? Ik wil wedden dat je nu denkt: Je had die gast een stomp op zijn neus moeten

verkopen! Maar leraren slaan doe je nu eenmaal niet. Ik bedoel, je kunt het wel dóén natuurlijk, maar je kunt het niet maken. Ik begin er in ieder geval niet aan.

‘Ik maak het proefwerk nog een keer,’ zei ik, wetend dat minstens zeventig procent van alles wat ik geleerd had gedurende het weekend weer uit mijn brein gesijpeld was. ‘Dan kan ik het bewijzen.’

Meneer Klick schudde zijn hoofd. ‘Het leven en mijn lessen hebben een overeenkomst: je krijgt geen herkansingen.’

Ik stormde het lokaal uit, razend genoeg om een schattig klein diertje te kunnen wurgen, hoewel dat gevoel al lang vervlogen zou zijn als ik daadwerkelijk een schattig klein diertje zou tegenkomen. Dit ging verder dan oneerlijk. Dit was ik-ga-naar-de-rector-oneerlijk. Dit was ik-bel-de-lokale-televisie-(op-een-rustige-nieuwsdag)-oneerlijk!

Ik zat mijn driedubbele blokuur economie kokend van woede uit. En geloof me, ik kan koken.

Zodra school uit was, stampte ik regelrecht naar Donnies kluisje. Luister, ik ben geen grote gast. Ik lijk ietsjes langer dan ik ben vanwege mijn waanzinnige figuur, maar mijn groeispurt was naar ik hoopte nog niet helemaal voorbij en de meeste vierdejaars hadden nog een paar centimeter voorsprong op me. Toch was ik geen schriële slapjanus, ik deed aan atletiek, kon goed meekomen in het zwemteam en ik leefde niet in angst om in elkaar gemept, of dubbelgevouwen in mijn kluisje geschoven te worden.

Donnie daarentegen was wel een grote gast.

Hij was niet de grootste gast van de school. Dat was Hank, een leerling uit de examenklas, wiens blokhoofdkapsel de nadruk legde op het feit dat hij van zichzelf al een vierkante kop had. Maar Donnie zat in de top vijf, met gemak, en hoewel ik wist dat we niet in een tekenfilmuniversum leefden, was ik toch in de veronderstelling dat hij me zo'n harde beuk kon verkopen dat mijn neus van mijn gezicht af zou vliegen en aan de muur zou blijven plakken.

Maar, zoals je vast nog wel weet, had ik de kans om met mijn vriendin te vrijen afgeslagen om te léren.

'Hé,' zei ik, naar Donnies kluisje toe lopend.

'Hé,' zei hij.

'Ik heb een één voor dat proefwerk gehaald.'

Hij knikte. 'Ik ook.'

'Dat komt doordat je bij mij hebt zitten spieken.'

'Ik heb niet bij jou zitten spieken.'

'Dat heb je wel.'

'Dat heb ik niet.'

'Je hebt precies dezelfde antwoorden gegeven als ik.'

'Da's raar.'

'Dus heb je zitten spieken.'

'Niet.'

'Dat moet je gaan zeggen tegen meneer Klick.'

'Misschien heb jij wel bij mij zitten spieken.'

'Ik zit vóór je!'

'Da's raar.'

Toen keek hij me aan met een blik die zei: *Jij nu weggaan, anders Donnie jou pijn doen.*

Ik ging.

Misschien had ik bozer moeten zijn op Donnie, maar

meneer Klick was het hele jaar al onaangenaam en gemeen geweest, terwijl Donnie net een grote domme puppy was die over je games heen plast maar daar niks kwaads mee bedoelt.

Adam en ik liepen naar huis en ik ging tekeer over mijn oneerlijke behandeling, toen hij op de proppen kwam met dat idee over het verbrijzelen van Klicks armen onder de motorkap van zijn auto. ‘Je moet in ieder geval wraak nemen,’ zei hij.

‘Ik kan met rector Zelig gaan praten. Die laat hem hier vast niet mee weggkomen.’

‘Neh, eerst wraak nemen. Eieren tegen zijn ramen gooien. Zijn huis inpakken met wc-papier. Een dooie rat in zijn bureaula stoppen. Secondelijm op zijn stoel smeren. In zijn koffie spugen. Een foto nabewerken en online zetten. Twintig of dertig pizza’s op zijn adres laten bezorgen. Laxeermiddelen in zijn –’

‘Waar haal ik een dooie rat vandaan?’

‘Weet ik veel. Er zal er hier toch wel ergens eentje liggen?’

‘Ik ga gewoon met Zelig praten.’

‘Zielig.’

‘Sorry.’

‘Oké, doe me een lol. Praat tot morgenochtend met niemand. Ik denk dat ik iets weet. Als jij ’t niet cool vindt, best, dan kun je op de thee bij Zelig. Maar ik denk dat je het te gek zult vinden.’

‘Wat is het dan?’

‘Daar kom je morgen wel achter.’

‘Het is nog niet klaar,’ zei Adam, toen we de volgende ochtend naar school liepen. ‘Maar woensdag zeker.’

‘Kan ik tachtig pegels van je lenen?’ vroeg Adam op woensdagochtend.

‘In welk universum heb ik tachtig pegels over?’

‘Kun je dan niet iets verkopen? Je horloge of zo?’

‘Niet als je me niet vertelt waar je het voor nodig hebt.’

Adam dacht daar een poosje over na. ‘Laat maar zitten. Vrijdag is het er.’

Op vrijdagochtend gaf Adam me een houten doos, ongeveer zo groot als de Spiderman-lunchtrommel die ik had toen ik klein was. Er stonden vreemde, krullerige symbolen op het deksel.

‘Wat is dit?’ vroeg ik.

‘Maak maar open.’

Ik deed de doos open. Er lag een klein poppetje in.

‘Wat is dit?’ vroeg ik weer.

Adam grijnsde. ‘Dit is jouw eigenste meneer Klick-voodoo-pop.’

2

Wanneer je beste vriend een voodoo-pop van je geschiedenisleraar aan je geeft, steken bepaalde vragen de kop op:

1. Maak je een geintje?
2. Een *voodoo-pop*?
3. Serieus?!
4. Waar heb je die vandaan?
5. (Tweedelige vraag) Heb je er echt tachtig dollar voor betaald, en zo ja, verwacht je nu dat ik je terugbetaal?
6. Je gelooft toch niet dat voodoo-poppen werken?
7. Hoe gebruik je zo'n ding?
8. Hoe komt het, ook al zijn we beste vrienden sinds groep 7, dat je nooit eerder interesse in deze liefhebberij hebt getoond? Niet dat ik je ooit gevraagd heb of je in voodoo gelooft of zoiets, maar toch, lijkt het je niet een onderwerp waar we al eerder op hadden moeten stuiten?
9. Weet iemand anders hiervan?
10. Ben je *krankzinnig*?

Ik begon bij nummer 10.

‘Nee,’ zei Adam. ‘Als je erover nadenkt, is het echt heel logisch.’

‘Fout. Voodoo lijkt in eerste instantie misschien een goed idee, maar niet *als je erover nadenkt*.’

‘Vertrouw me. Dit wordt fantastisch.’

Ik pakte de pop uit de doos. De stof was lichtbruinig van kleur en het weefsel leek op dat van een jutezak. Hij had vrijwel geen gelaatstreken, alleen een paar zwarte stippen voor de ogen en een dunne lijn voor de mond, maar het geheel leek meer op een taaitaipop dan op de treffende gelijkenis van meneer Klick.

‘Hij lijkt er helemaal niet op,’ zei ik.

‘Dat geeft niet. Dat hoeft ook niet. Belangrijker is dat hij zijn energie heeft.’

‘Als jij de afgelopen week bezig bent geweest met het verzamelen van meneer Klicks energie, dan is onze vriendschap voorbij.’

‘Neh, alleen een haar. Die vond ik op zijn bureau. Helemaal geen probleem.’

‘Waar heb je de pop vandaan?’

‘In een winkeltje dat Juwelenhuis Esmeralda heet. Maar ze hebben ook voodoo-spullen. Het is aan de andere kant van de stad in de Duncanstraat, waar al die kleine winkeltjes zitten.’

De Duncanstraat lag in de buurt waar de toeristen heen gingen om opgelicht te worden. Niet dat Geysers, Florida nou zo veel toeristen trok. We hadden niet eens een geiser. De stad is vernoemd naar William Geysers de Derde, die ergens achter in de negentiende eeuw een

doorbraak in bouwconstructies had bedacht die niemand in Geysers overigens echt begrijpt, maar het was genoeg om hem rijk te maken en een stad naar hem vernoemd te krijgen.

Zijn beeld, dat sinds 1913 in ons park staat, was oorspronkelijk iemand anders, maar die pijp bleek een bankrover te zijn. Een stad uit de omgeving had het aan ons verkocht en iedereen was het ermee eens net te doen alsof William Geysers de Derde een baard droeg en een paar kilo was aangekomen.

Geysers was wel een oké-plek om te wonen. We waren groot genoeg voor twee winkelcentra, maar niet zo groot dat er ooit een coole band kwam optreden. De stad had een bizarre indeling. We hadden rijke, ommuurde wijken die grensden aan achterbuurten waar je aan het mes werd geregen voor wat wisselgeld en een rol pepermunt. De meesten van mijn vrienden en ik woonden in de modale buurt. Ik was zeker niet van plan om hier te blijven wonen na de middelbare school, maar ik had ook niet voor ogen om al m'n spullen bij elkaar te pakken en naar L.A. te liften of zoiets.

‘Niet te geloven dat je helemaal naar de Duncanstraat bent gegaan voor die troep.’

‘Daar werkt een eng oud vrouwtje. Zij heeft de betoveringen en alles gedaan.’

‘Voor tachtig pegels?’

‘Eh, ja, en voor een ruil.’ Hij trok de mouw van zijn shirt omhoog en liet een verband zien. ‘Een halve liter bloed. Ik weet niet precies wat ze ermee gaat doen.’

Ik gaapte hem aan. ‘Je hebt haar blóéd gegeven?’

‘Waarom niet? Mijn moeder geeft bloed voor een stroopwafel en een gratis koffiebeker. Waarom dan geen maagdenbloed voor korting op een voodoo-pop?’

‘Jij bent echt ongelofelijk!’ zei ik, terwijl ik in stilte de belofte maakte om met minder gestoorde vrienden om te gaan bij mijn vervolgstudie. ‘Hoe kun je nou in vredesnaam denken dat dit echt is?’ vroeg ik, met de pop schuddend.

‘Hou daarmee op!’ schreeuwde hij, de pop uit mijn handen graaiend. ‘Je kunt zijn ruggengraat breken! Luis-ter, Tyler, dit is geen kattenpis en je kunt hier niet mee dollen. We zijn geen twaalf meer.’

Op dat moment besepte ik tot mijn openvallende-mond-uitpuilende-ogen-en-naar-adem-snakkende-verbijstering dat Adam daadwerkelijk in de pop geloofde. Hij dacht serieus dat deze belachelijke kleine pop me-ner Klick kwaad kon doen. Ik had altijd al geweten dat hij niet Adam Westell, het Geniale Denkwonder was, maar dit ging oneindig veel verder dan alles wat ik van hem verwacht had.

‘Doe me een lol,’ zei hij, terwijl hij de pop voorzichtig weer in de doos legde en het deksel sloot. ‘Als het niet werkt ben ik dom en hoef jij me die tachtig pegels niet terug te betalen. Als het wel werkt... Kom op, stel je eens voor hoe geweldig het zal zijn om midden in de les een speld in dat ding te jenzen!’

‘Wat gebeurt er dan?’

‘Zijn been gaat pijn doen. Midden in de les!’

‘En waarom precies is dat zo geweldig?’

Adam zuchtte. ‘Hij staat voor de klas, praat over de

een of andere oorlog. Jij prikt de pop in een been. “Au! Au!” Meneer Klick voelt een scherpe pijn in zijn been! Jij prikt de pop in een arm. “Au! Au!” Scherpe pijn in zijn arm! Hij gaat uit zijn plaat! Prik de pop helemaal lek. Hij weet niet of hij een hartaanval heeft, zijn blindedarm op barsten staat, of dat-ie in de greep is van een soa.’

‘En dat is grappig?’

‘Moet ik je echt uitleggen waarom het een goede zaak is als meneer Klick pijn voelt? Die vent is Satan met Hitler in een blender!’

‘Je weet toch wel dat je tachtig dollar over de balk hebt gesmeten? Erger over de balk gesmeten geld dan die tachtig pegels ga je in je hele leven nooit meer uitgeven.’

‘Ik heb het voor jou gedaan.’

‘Goed, doe dan in de toekomst nooit meer zoiets voor mij. Je vogelt maar andere dingen uit om te doen. Geef me een boekenbon. Kom op, Adam, vooedopoppen zijn niet echt! Wat is er toch mis met jou?’

Adam gleeed met zijn wijsvinger langs een van de symbolen op het deksel. ‘Ik zeg niet dat ik het helemaal geloof, maar jij had eens moeten praten met dat oude vrouwtje in de winkel. Ze was zo overtuigend. Ik zie het zo: zelfs als de pop complete oplichterij blijkt –’

‘Niet als. Wanneer.’

‘Als de pop nep blijkt te zijn, dan geeft het je nog steeds een goed gevoel er spelden in te prikken tijdens de les, waar of niet? Net als wanneer je iemands foto op een dartbord plakt. Dat voelt ook altijd goed.’

‘Ik ga het niet doen.’

‘Ik heb een hele hoop moeite gedaan om een manier

te bedenken waarop jij wraak kon nemen op meneer Satan Hitler. Kun je me nou niet eens een lol doen? Hoeveel slechter kan jouw leven worden door met een speld in een pop te prikken?’

Adam had wel een soort van gelijk. Het hele geval was buitengewoon achterlijk, maar het was niet alsof hij me vroeg in mijn nakie over de kermis te lopen. (Dat had hij vroeger wel eens voorgesteld, maar ik had beleefd geweigerd.) Uiteindelijk was het geen halszaak om een speld in een pop te steken.

‘Waarom doe jij het niet?’ vroeg ik.

‘Ik ben niet degene die in de zeik genomen is. Mijn één was verdiend. Dit gaat om jou.’

‘Oké. Best. Wat jij wilt. Hoe werkt het?’

Adam grinnikte. ‘Precies zoals je denkt dat een voodoo-pop werkt.’ Hij haalde het deksel van de doos af en pakte een speld. ‘Jij prikt de speld in de pop en meneer Klick voelt dat. Haal de speld eruit en de pijn gaat weg.’

‘Moet het per se met die speld?’

‘Neh. Dat oude vrouwtje heeft er gewoon een paar voor niks meegegeven.’

‘Heb je het uitgeprobeerd?’

Adam schudde zijn hoofd. ‘Er is niks aan als je zijn reactie niet kunt zien. Doe het vandaag in de les. Niet aan Kelley vertellen.’

Dat zou het probleem niet zijn. Kelley vond Adam wel oké, noemde hem ‘eigenaardig’, maar als ik haar zou vertellen dat ik erover dacht mee te doen met een voodoo-plan, zou ze het onmiddellijk uitmaken. Ze was erg nuchter in die dingen. ‘Geknoei met het niet-bestaande

bovennatuurlijke? Nieuw vriendje, graag.'

Toen we op school kwamen, stopte ik de doos in mijn kluisje en ging naar wiskunde. Ik had de hele dag niet echt aan de pop gedacht, omdat het hele geval, zoals ik al eerder zei, buitengewoon achterlijk was. Tussen het zesde en het zevende uur liep ik naar mijn kluisje, haalde de pop uit de doos en stopte hem in mijn rugzak.

Ik wilde dat ik erover kon liegen. ('Erin geprikt. Niks dus.') Maar Adam zat direct naast me.

Is het mogelijk dat misschien, heel misschien, een klein stukje in mij geloofde dat de pop werkelijk betoverd was met de magische krachten van voodoo? Was er ergens een onbetekenend onderdeelje in mijn psyche dat met zo'n hartgrondigheid op wraak zinde dat ik mezelf onbewust ervan overtuigd had dat dit kon werken?

Nee. De pop was gescheten lariekoek.

Ik ging aan mijn tafeltje zitten en liet mijn rugzak open naast me op de vloer staan. Ik ging de pop er zeker niet uit halen, want voodoo of niet, ik wilde absoluut niet dat iemand me met een pop in mijn armen zou zien zitten bij de geschiedenisles.

De bel ging en meneer Klick schonk ons zijn gebruikelijke middagfrons. 'Heeft iedereen pagina 240 tot 253 doorgelezen, zoals de bedoeling was?'

De meeste leerlingen knikten.

'Goed. Dan zal deze overhoring geen problemen opleveren.'

De klas kreunde. Meneer Klick gaf de voorste leerling van elke rij een stapel papieren, zodat ze die naar achteren konden doorgeven. Ik kreeg ineens het verlangen de

voodoo-pop tussen de ogen te porren, maar ik wilde onder geen beding dat hij me in mijn rugzak zou zien grijpen vlak voor een overhoring.

De overhoring was klote.

Na tien minuten zei meneer Klick dat onze tijd erop zat en dat we de antwoorden moesten inleveren. Terwijl we dat deden, staarde meneer Klick me recht aan, en het leek alsof zijn kraaloo-gjes zeiden: *Ik weet dat jij een voodoo-pop in je rugzak hebt, en als je erin probeert te prikken, zal ik jou, en iedereen van wie je ooit hebt gehouden, vernietigen.*

Het volgende ogenblik besloot ik dat zijn ogen dat waarschijnlijk niet hadden gezegd. *Spieken is slecht* was aannemelijker.

Meneer Klick verzamelde de antwoorden, legde ze op zijn bureau en begon met de les. Het is noodzakelijk te vermelden dat hij geen begaafde spreker was. Hij neigde tot ratelen en zichzelf herhalen en elke mogelijk aanwezige interessante wetenswaardigheid de nek omdraaien. Hoewel ik geen grote geschiedenisfanaat was, waren sommige onderwerpen best cool... maar niet als ze uit de mond van meneer Klick kwamen.

Om de kern te snappen van wat ik bedoel, stel ik voor dat je een willekeurige alinea van dit boek neemt en die luid en monotoon voorleest. Herlees het vervolgens nog eens en nog eens en nog eens en nog eens, totdat je met je hoofd nog eens en nog eens en nog eens en nog eens tegen een hard oppervlak wilt beuken, zodat je hersens kunnen ontsnappen en zichzelf in veiligheid kunnen brengen. Zo waren zijn lessen.

Ongeveer een halfuur later, toen meneer Klick met zijn rug naar de klas stond om iets op het bord te krabbelen, leunde Adam mijn kant op en gaf een duw tegen mijn schouder. Hij staarde me woest aan en zijn mond vormde geluidloos: *Doe het*.

Best. Ik zou het doen.

Meneer Klick draaide zich weer naar ons om en vervolgde zijn kwellende toespraak. Het was ongeveer vier of vijf minuten later (voelde als zestig of zeventig) voordat hij zijn aandacht weer naar het bord verlegde.

Ik boog nonchalant naar beneden en stak mijn hand in mijn rugzak. Die verschoof een beetje, maar het fijne van een uitmuntende leerling als vriendin was dat ze totaal geconcentreerd naar de leraar zat te luisteren, en geen enkele aanvechting had om zich om te draaien en te zien wat haar maffe vriendje recht achter haar zat uit te vreten.

De spelden zaten in een klein zijvakje, dat ik bewust opengeritst had gelaten. Snel pakte ik er eentje.

Ik stak hem diep in het linkerbeen van de pop.

Meneer Klick gaf een gil die mijn trommelvliezen doorkliefde.

En toen, in een regen van bloed en bot, schoot zijn been van zijn lichaam af alsof het was afgevuurd door een kanon.

Het been gleed over de tegelvloer, gevolgd door een dik rood spoor, en het stopte pas toen het de muur raakte.

Ik denk niet dat ik hoeft uit te leggen dat iedereen in het lokaal figuurlijk zijn of haar longen uit het lijf begon te schreeuwen.